

Βαρύβια 10 Σεπτεμβρίου 1946

Αγαπητή Δ/νίς Πανταίτσα,

Όταν σε κάποιες στιγμές της ανθρώπινης
οκλήσης ο νους σταματάει μπροστά στο σήμερα για να αναδράμει σκεπτικώς
στο χθές, ξεχνά μια μια όλες τις λύπες και τις απογοητεύσεις του
παρελθόντος για να αναπλάσει νοσταλγικά τις χαρμόσυνες του στιγμές.
Σκιρτά τότε άδολα, άδολης χαράς συναισθήματα η ανθρώπινη καρδιά,
μπροστά στη μνημοσόνη αυτή του γεννιά θέλα βαθειά μελαγχολικές εκέψει
θα βρει άπορεινός και σε σύγνευξ' άραις στιγμής.
Και είναι η ψυχολογικά ευδαιμονία αυτή ψυχική αίσθησις της λύπης τόσο
πιο έντονη όσο πιο χαρμόσυνες, πιο ευχάριστες ήσαν οι στιγμές αυτές
στιγμές που άφείλονται στην ενδόμυχη βαθύτερη άλληνοκατανόηση των προ-
σώπων που τις έζησαν και τις δημιούργησαν.
Δεν είναι για να έλθουν σε η συναναστροφή κάποιου μέσα μου ένα ξεχωρι-
κό έργο που έπει τα όσα άλλα αλλά πρόσκαιρης γνωριμίας για να
σημειώση ένα άδολητος κόρη άκατάλυτων φιλικών δεσμών που προβάλλει
και θα προβάλλει μέσα στο έσοδό συνόλιον του χρόνου τόσο πιο μεγάλος
όσο πιο σύντομος ήταν.

Χαρίζοντας όμως τις γραμμές αυτές, μελαγχολ-
λικό θυμίσμα προς στο να έρω βρωδ' μις άσβεστης έδμησις, σταματώ
άδυνατόντας να προχωρήσω περισσότερο στην συνέχεια της έκφρασης
ένος συναισθήματος, που δεν άποδίδεται με λόγια γιατί είναι
βουβό, όπως άκοιβής σιωπηλός είναι οι μεγάλες άδελφικές φιλίες
που συνδέουν μυστηριακά μεγάλες ψυχές, εκείνες δηλ. που έχουν την
δύναμη να νοιώσουν και να κινήσουν.

Μέσα λοιπόν από την θολή μνημοσόνη του χθές
και προβάλλουν σαν ζωηρές ανάμνηξις άρμονικής ψυχικής αναγέννησης
προς τη συμβολική ψυχή ενός άδελφου και ενός άειντία, η δική
σας συντροφιά, που σε μέλην βαθειά χαραγμένη στην καρδιά μου,
όπως εκείνη του άδελφού σας και όλης γενιάς της παρέας μας.

έλλίζω σε πως σύντομα θα έχουμε την
έσπερα να ηνιανήσωνμε ξαναζωντανέψουμε τις στιγμές σε ζούν και σε
ζούν παντοτινά στην καρδιά.

με άδελφικήν αγάπην
Κορνηλιός
10/9/46

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΝΤΑΙΤΣΑ